

Aline van Wijnen
Bestemming geluk

Ga nooit op reis zonder een koffer vol dromen

Eerste druk 2020

Derde druk 2023

ISBN 978-90-599-0123-0

ISBN 978-94-023-1229-4 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: Bürosüd

Omslagbeeld: © Getty Images / Arno van Schaik

Auteursfoto: © Rosalie Mijnheer

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2020 Aline van Wijnen en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor papa en mama

*Maybe not today, maybe not today,
But some day soon you'll be alright,
(I just know your life's gonna change)
Turn the other way, turn the other way,
Feels like luck is on your side,
(Just wanna live)
No worries, no worries,
(Don't wanna die)
No worries, no worries,
Sing for me, sing for me,
We all need somebody,
(yeah you can sink)
No worries, no worries,
(or you can swim)
No worries, no worries,
Sing for me, sing for me,
We all need somebody.*

Simon Webbe, 'No Worries'

1

‘Positie fotograaf één trap linksonder, check. Fotograaf twee trap rechtsonder, check. Muziek, drie minuten.’ Met haar oortjes in en een mobiel en een draaiboek in de hand lijkt Alix, de weddingplanner, op een FBI-agent die een belangrijke operatie aanstuurt. ‘Visagist, laatste check-up, twee minuten. Assistentie, vader van de bruid, startpositie trap rechtsboven, check. Assistentie, bruidegom, startpositie zaal, trap linksonder, twee minuten, check. Getuige bruid, startpositie zaal, eerste rij stoel drie, een minuut. Getuige bruid!’

Olivia werpt haar een geërgerde blik toe. ‘Veel plezier, geniet van je grote dag.’ Ze geeft me een kus op de wang en verlaat de kleedkamer.

‘Visagist, check-up,’ verzoekt Alix, en de jongeman begint mijn gezicht te bewerken met een brede kwast.

‘Zus bruid, startpositie zaal, rij een, stoel zes, een minuut.’

‘Veel plezier, schat.’ Cecile straalt als een kerstbal met glitters. Ze is het een en ander gewend en weet wel beter dan mij een kus te geven. ‘Geniet van de mooiste dag van je leven.’ Ze werpt me een kushandje toe en verdwijnt achter de deur.

Wat valt er te genieten? In een taart van een trouwjurk de dertig treden tellende trap af lopen zonder mijn nek te breken, lijkt me al een hele uitdaging. Net als de commando’s van deze

roodharige furie opvolgen, zodat driehonderd gasten kunnen genieten van een perfecte show. Zij wel. Wat zou ik graag van rol wisselen met een van de genodigden. Dan zou ik rustig vanaf mijn plek kunnen toekijken hoe twee opgedofte figuren elkaar het jawoord geven voor de ogen van een menigte mensen van wie ze driekwart niet eens kennen. Daarna zou ik een receptie bijwonen en mezelf volgieten met champagne, gevolgd door een diner met exquise hapjes, opgediend door een eigen ober per tafel voor zes personen. En dan zou ik helemaal losgaan op de dansvloer, want ik zou natuurlijk geen jurk dragen waarin ik een wandelende wolk lijk. O ja, daar heeft die militair van een weddingplanner voor gezorgd: voor de openingsdans mag ik me omkleden in een nauwsluitend geval met een hoge split die hier klaarhangt op het kledingrek. De openingsdans... Het idee alleen al bezorgt me buikkramp. Duke en ik hebben het wel tien keer geoefend en toch ben ik bang dat ik op zijn voeten ga staan, de juiste pasjes vergeet of gewoonweg midden in de zaal uitglijd.

Alix' oortje piept en haar gezichtsuitdrukking wordt zo mogelijk nog vastberadener.

'Glimlach op je gezicht,' beveelt ze mij. 'Sluier!' blaft ze tegen de visagist.

'Niet dat ook maar iemand mijn glimlach achter die sluier ziet,' mompel ik. Niemand die dat hoort: de visagist drapeert de sluier over mijn gezicht, de assistente strijkt nog wat onzichtbare kreukels in mijn jurk glad en Alix duwt de deur naar de grote hal open.

Kippenvel over mijn hele lijf.

'Lopen, Melanie. Geniet van de mooiste dag van je leven.' Voor het eerst verschijnt er een schaduw van een glimlach op Alix' gezicht. En dan geeft ze me een zetje de gang op.

Het orkest zet Mendelssohns 'Bruiloftsmars' in. Tegenover me begint mijn vader te lopen naar het midden van de gang.

Daar beneden, onder aan de trap, verschuiven driehonderd stoelen en staat een pastelkleurige menigte op.

‘Je ziet er beeldschoon uit.’ Precies in het midden van de gang biedt papa mij zijn arm aan.

‘Dat kun je niet weten, er hangt een sluier voor mijn gezicht.’

‘Ik heb zo een vermoeden.’

We draaien ons naar het publiek toe, blijven een moment stilstaan en dan zet papa de eerste stap.

De overdaad aan verse bloemen verspreidt een weeïge geur. Bruiloften en begrafenissen ruiken hetzelfde, denk ik grijnzend. Een sluier heeft zo zijn voordelen. Trapleuningen omwikkeld met sterk geurende bloemenguirlandes. Gigantische vazen langs de muren. Een bruidsboeket in Dukes hand.

Dat is dus zijn op maat gemaakte Italiaanse pak. Zes doorpassessies in Milaan. Een stropdas van dezelfde stof als mijn trouwjurk. Een grote bijeenkomstenlach op zijn gezicht.

Ik voel een steek in mijn buik.

Probeer te genieten van elk ogenblik, zei mama, deze dag is zo voorbij. Probeer alles bewust mee te maken, laat niets aan je voorbijgaan.

Verscholen achter de sluier bekijk ik het publiek. De weddingplanner heeft mijn gasten aan de rechterkant van het pad geplaatst en die van Duke links. Ze zitten op met witte linten versierde stoelen die in een halvemaanvorm zijn opgesteld. Mijn moeder ziet er beeldschoon uit in haar lange zijden Diorjurk. Het voormalige Dior-meisje is onveranderd gebleven. Cecile zit zoals altijd stralend naast Barend Jan, als zijn steun en toeverlaat, de rechterhand van een invloedrijk man. Dat zal vanaf vandaag ook mijn functie zijn.

Droge keel.

Mijn beste vriendin Olivia en haar dochter Isa naast elkaar – zo onwennig als twee volslagen vreemden die elkaar vandaag voor het eerst hebben ontmoet.

Mijn enige personeelslid Maud, elegant en sexy – de perfecte echtgenote in spe.

Mijn schoonmoeder met een trotse blik in haar ogen en een hoed als een vogelnest.

Zakenrelaties. Zakenpartners. Journalisten van *Weekend en Privé*. Een cameraploeg van *RTL Boulevard*.

‘Pap?’

‘Ja, schat?’

‘Was jouw trouwdag de mooiste dag van je leven?’

‘Op dat moment wel. Jullie geboorte jaren later was ook ontzettend mooi.’ Trede voor trede begeleidt hij me naar beneden, naar mijn nieuwe leven, naar mijn rol van de echtgenote van Duke, tot de dood ons scheidt.

Het duizelt me. Mijn benen lijken twee met lood gevulde metalen buizen – niet te verzetten.

‘Wist je toen zeker dat je voor de rest van je leven bij mama wilde blijven?’

‘Natuurlijk. Anders trouw je toch niet?’

Ik stop.

‘Melanie?’

‘Ik denk niet dat ik het kan. Dat ik het wil.’ Halverwege de trap draai ik me naar papa toe. Door de stof van de sluiert ontmoet ik zijn doordringende blik. Geroezemoes in de zaal. Flitsende camera's. ‘Ik word doodongelukkig als ik eraan denk, de rest van mijn leven met Duke.’

Papa zwijgt. Maar zijn stem in mijn hoofd herhaalt wat hij zo vaak eerder heeft gezegd: bij twijfel niet doen.

Een moment lang, het lijkt wel een eeuwigheid, kijken we elkaar aan, onder steeds luider wordend gefluister in de zaal. Dan draaien we ons tegelijkertijd om en bestijgen de trap, arm in arm zoals we gekomen zijn. Bij de deur van de kleedkamer klemt Alix zich hulpeloos vast aan haar draaiboek. Dit staat daar niet in.

2

In mijn roomwitte trouwjurk die over de halve kamer ligt uitgespreid lijk ik op een zwaan uit *Het Zwanenmeer*, aangeschoten wild.

‘Je wist al een jaar dat je met Duke ging trouwen! Hoe haal je het in je hoofd om het op het laatste moment af te blazen? Schat,’ voegt Cecile er gauw aan toe. Mijn zus ten voeten uit: het toonbeeld van zelfbeheersing, zelfs nu ze verontwaardigd is. Alleen de blik in haar ogen verraadde haar gevoelens.

Ik knik. Cecile heeft gelijk. Ik wist het al een jaar. En zelfs al veel langer wist ik dat Duke niet de man was met wie ik oud wilde worden. Het was haast iets onbewusts, iets wat af en toe door mijn hoofd ging en wat ik zo snel mogelijk wegwuifde. Ik had er geen tijd voor. Ik had er geen zin in. De zaak, klanten, hun problemen in vergelijking waarmee mijn eigen zorgen nihil leken, vrijwel niet-bestaand.

‘Schat?’ herhaalt Cecile, en ik ontwaak uit mijn gemijmer. ‘Ik kan niet lang meer blijven, ik moet naar mijn kinderen toe, ik wil ze graag nog zelf in bed stoppen.’

‘Snap ik, natuurlijk. Ga maar gauw.’

‘Weet je het zeker? Red je het wel?’

‘Als je me nog even uit die jurk helpt, red ik me wel verder.’

‘Kijk eens, *chérie*, je kunt een peignoir van mij lenen en lek-

kere pantoffels.' Mama. Altijd opgewekt, altijd energiek. En altijd op het juiste moment op de juiste plaats. Met handenvol roze zijde stapt ze de woonkamer binnen, de rust zelve, al woedt er vanbinnen een storm aan emoties. Of niet?

'Ga.' Mama duwt Cecile zachtjes in de rug en begint daarna de knoopjes van mijn jurk los te maken. 'En Cecile, we moeten voor volgende week maar weer eens een afspraak maken, met de kinderen. Iets leuks doen. En ik hoop dat jullie gauw komen eten met z'n vieren, want ik heb een verrukkelijk voorgerecht met eend bedacht. Barend Jan zal het heerlijk vinden, hij is dol op mijn herfstgerechten.'

Door mama's zangerige Franse accent lijken haar woorden op een melodie. Een liedje over een leuk leven en gelukkig zijn. Want dat is wat mama met verve doet: gelukkig zijn. Alsof er geen afgeblazen bruiloft is. Geen driehonderd gasten die met verbaasde gezichten en vol roddels het kasteel hebben verlaten. Geen duizenden euro's schuld. Maar ook geen armoede in de wereld of honger in Afrika – in mama's wereld schijnt altijd de zon, is iedereen blij en tevreden en kan de kleur van nieuwe schoenen haar grootste zorg zijn.

'Kom, kom.' Energiek tikt mama op mijn schouder, zodat ik me uit de stoel hijs en uit de jurk stap. 'Ik heb alvast je kamer klaargemaakt, ga lekker douchen en naar bed. We ontbijten om negen uur.'

Met mijn trouwjurk in haar handen, als in een grote witte wolk, snelt mama de kamer uit. Ik besef dat ik haar jaloers nakiijk en glimlach in mezelf. Hoe fijn zou het zijn om altijd gelukkig te zijn, om alle negatieve gebeurtenissen en emoties van je af te kunnen schudden als waterdruppels van een regenjas. Om niet te weten wat voor ellende er in de wereld is, of dat niet te willen weten.

In mijn oude kamer check ik mijn telefoon. Tientallen berichten. Geen een van Duke. Wel een gemiste oproep en een

app van zijn moeder, die ik nu liever niet wil lezen.

Haar verbouwereerde gezicht, de ontzetting van Duke, de gezamenlijke zucht van het publiek – het grijpt me ineens naar de keel. Nu pas besef ik echt wat voor ramp ik heb aangericht.

‘Melanie?’

‘Ja, pap?’

Met twee glazen cognac in zijn handen stapt papa de kamer in. Mijn kamer, die onveranderd is gebleven sinds ik het huis uit ben. Een twijfelaar met een rijtje teddyberen op een geruite deken die ik uit Edinburgh heb meegenomen tijdens een schoolreis. Mijn bureau bij het raam, een boekenplank aan de muur. Alexandre Dumas, Daniel Defoe, Marcel Proust – mama’s favorieten hebben me gezelschap gehouden tijdens mijn schooljaren. Hoe fijn zou het zijn als je in een tijdmachine zou kunnen stappen en met een druk op de knop in dezelfde kamer zou belanden, maar dan twintig jaar terug.

Dankbaar neem ik het glas van papa aan. Ja, ik zou er veel voor overhebben om weer dat pubermeisje te zijn dat haar eerste aanbieder midden op het schoolplein belachelijk had gemaakt. Achteraf heb ik me daarvoor geschaamd, maar wat hebben Olivia en ik er die dag om gelachen, hier in deze kamer op ditzelfde bed, met de Spice Girls op de achtergrond. Of jaren later, toen mijn eerste ‘grote liefde’ het had uitgemaakt en ik me in deze kamer opsloot om mijn ogen rood te huilen van liefdesverdriet. Olivia die in een hoekje op een poef met mij meehuilde – haar eigen manier van troost. En mijn moeder die om de haverklap met thee en koekjes voor de deur stond en uiteindelijk met een glaasje pernod. Die tijd is zo ongemerkt voorbijgevlogen en de problemen die toen onoplosbaar leken, zijn niet te vergelijken met het drama dat ik nu heb veroorzaakt.

Zwijgend walsen we het cognac in het glas. Courvoisier XO, ik herken de geur. En ik weet dat papa zelden iets anders drinkt.

‘Had ik het niet moeten doen, pap?’

‘En ongelukkig door het leven gaan? Onzin.’

‘Het is zo ontzettend dom van me. Niet alleen die actie van vandaag. De hele relatie met Duke was een farce, ik schaam me dood.’ Een te grote slok cognac brandt in mijn keel als een welverdiende straf. ‘Die relatie, dat ging bijna buiten me om. Ik ben erin gerold omdat iedereen het zo perfect vond. Nee, nu ga ik de anderen nog de schuld geven ook, ik ben een verschrikking.’

‘Dat ben je niet. Je hebt gedaan wat je op dat moment nodig vond, wat goed leek.’

‘Dank je, pap. Ik weet het alleen nu niet... wat goed voor me is.’

‘Doorgaan met je leven.’

‘Dat in ieder geval.’ Ik glimlach bitter. ‘Nooit gedacht dat mij zoiets kon overkomen.’

‘We zijn niet helderziend.’ Met een kneepje in mijn schouder stapte papa de kamer uit en sluit zachtjes de deur achter zich.

Ik zet het glas weg op het bureau, pak de grootste knuffelbeer vast en duw mijn gezicht in zijn zachte vacht, precies zoals ik deed toen mijn eerste kalverliefde op de klippen liep. En precies zoals toen brengt het geen verlossing.

‘Ik ga met je mee,’ zegt papa terwijl hij aan de handrem trekt en de motor uitzet.

‘Nee.’ Ik ben op van de zenuwen, waardoor mijn stem onbedoeld hard klinkt, maar dit... dit moet ik zelf doen. ‘Dank je, pap. Maar het hoeft niet. Duke doet me heus niks. En hij is er waarschijnlijk ook niet.’ Niet meer. Nooit meer. Ik heb het zelf gewild, ik sta nog steeds achter mijn besluit, maar het idee dat hij er niet meer zal zijn is vreemd. Zo vreemd zelfs dat ik het nog steeds niet helemaal kan bevatten.

‘Bel je als er iets is? Als we iets voor je kunnen doen?’

‘Natuurlijk, pap.’ Ik duw het portier open en de frisse ochtendlucht streelt mijn gezicht. Op de stoep loopt een moeder achter een kinderwagen. Uit een raam boven klinkt Hollandse rap. De buurvrouw van de derde verdieping stapt uit het portiek in haar KLM-uniform en trekt haar rolkoffertje achter zich aan over de parkeerplaats. Een zondag als zo vele.

‘Melanie?’

‘Ja, pap?’

‘Je hebt niks verkeerd gedaan. Je kunt beter eerlijk zijn, tegenover de anderen en tegenover jezelf. Daar kun je trots op zijn.’

‘Dank je, pap. Ik wilde alleen dat ik dat veel eerder had gedaan, eerlijk zijn.’

‘Beter laat dan nooit.’

Met een zucht stap ik uit de auto. Ik kijk hem na totdat hij om de hoek verdwijnt. Werp een blik op de ramen van mijn appartement. Verstel het riempje van mijn tas over mijn schouder. En dan kan ik het niet langer uitstellen.

Het eerste wat me opvalt als ik het appartement binnenstap, is een sleutelbos aan de kapstok. De kapstok is leeg en de sleutelbos steekt af tegen de zwarte glanzende achtergrond. De Porsche-sleutelhanger die Duke van mij heeft gekregen toen hij een nieuwe auto kocht, weerkaatst het weinige licht dat door de open deur naar binnen valt.

Ik duw de deur dicht en hang mijn tasje op het haakje naast de sleutelbos. Ik hoef niet verder te kijken om te weten dat het appartement leeg is. De lucht is anders, zelfs de geur lijkt anders – die is beladen met leegte.

In de woonkamer vallen de gaten onmiddellijk op: ontbrekende boeken in de boekenkasten, zijn dierbare prullaria op het dressoir, een schilderij dat aan de muur bij de balkondeur heeft gehangen: alles is weg. Alleen de fotoalbums heeft Duke niet aangeraakt. Hij heeft geen herinneringen nodig aan ons verleden.

In een opwelling pak ik een fotoalbum van de plank, strijk de pagina's glad, laat me meevoeren op een golf van herinneringen. Onze eerste foto's samen zijn vier jaar geleden gemaakt, op het jacht van mijn zus in Santa Eulària op Ibiza. Witte kleding, grote zonnebrillen, egaal gebruide huid. En die glimlachende gezichten.

Met het fotoalbum in handen laat ik me op de bank zakken en blader verder. Ik probeer de gevoelens, de emoties uit die tijd op te roepen, ik doe mijn best om me te herinneren waarom ik vier jaar van mijn leven met Duke heb doorgebracht.

De afsluiting van het seizoen op Ibiza was toen vaste prik in onze vriendengroep. De vriendengroep van Barend Jan en Cecile, om precies te zijn, en ik hoorde daar als haar zus bij. Niet zo steenrijk als de anderen, niet zo bijzonder geslaagd – maar wel knap en welgesteld genoeg om probleemloos mee te doen. Omdat we allemaal allang uitgefeest waren, gingen we niet meer naar de Eden of de Pacha, maar zaten we voornamelijk te loungen in restaurants of bezochten elkaars cocktailparty's op de jachten.

Op een van die feestjes werd ik aangesproken door Duke, een oude vriend van Barend Jan uit zijn tijd op Yale die naar Nederland was teruggekeerd om het zakenimperium van zijn vader over te nemen. Ik nam de juwelierswinkel van mijn vader over, hij bestierde een gigantisch internationaal concern. Met zijn Ray-Ban-zonnebril en kreukloze witlinnen Versacepak was Duke een knappe verschijning die de smachtende blikken trok van alle vrouwelijke feestgangers. En hij toonde overduidelijke interesse in mij.

Was ik gevleid? Vereerd? Geïntregerd door zijn vlotte babbel? Ik kan me niet meer herinneren wat me bewoog, maar die avond week Duke niet van mijn zijde, en ik stond het toe. Ik weet nog dat hij steeds dichterbij kwam, zodat zijn kruidige parfum me de adem benam en zijn lippen bijna mijn oor kie-

telden als hij naar me toe boog omdat de muziek te hard stond om elkaar gemakkelijk te kunnen verstaan. De champagne vloeide letterlijk uit een champagnefontein, mijn zus knipoogde aanmoedigend en de jaloerse blikken van haar vriendinnen maakten me avontuurlijk. Het enige wat er bij mij aan ontbrak, was verlangen naar hem.

Ik zag hem de dag erna, de rest van de week op Ibiza, na mijn terugkomst in Nederland. We bezochten samen feesten en partijen, zodat het voor iedereen al snel vanzelfsprekend was dat we bij elkaar hoorden. Voor iedereen, inclusief mezelf.

Ik sla de bladzijden van het album een voor een om. Een cocktailparty, een opening, een verjaardagsdiner van Cecile bij Okura, een lunch met vrienden bij The Grand. The Harbour Club. The Duchess. De jaarlijkse verjaardagsreceptie van Barend Jan in hun Gooise villa. Ergens tussen die feestjes in kuste Duke me – het moment waarop de nog onschuldige vriendschap eindigde en een relatie begon.

Die relatie werd door iedereen toegejuicht, onze vergelijkbare opvoeding en gezamenlijke interesses maakten het logisch en de passie... daar dacht ik niet te veel over na. Net zoals ik niet nadacht over het geluk.

Ik leg het album weg, zet met een druk op de afstandsbediening de stereo aan en sluit mijn ogen. Wibi Soerjadi. Talloze keren de achtergrondmuziek op onze avonden samen. Zo met mijn ogen dicht kan ik me moeiteloos voorstellen dat Duke nu naast me zit. In zijn favoriete donkerblauwe McGregor-coltrui, met een leesbril op zijn neus die hij alleen thuis opzette, zijn iPad in de hand. En als ik mijn ogen opendoe, voelt de leegte naast me als een bodemloos zwart gat.

3

Mauds slanke gestalte bij de winkel zie ik al van ver. Ongetwijfeld staat ze te trappelen om de nieuwste ontwikkelingen in mijn leven door te nemen met de invalster die ik had geregeld voor tijdens mijn huwelijksreis. De invalster heb ik afgebeeld en nu staan Maud en ik elkaar ongemakkelijk aan te kijken bij de winkeldeur.

‘Goedemorgen,’ mompelt Maud als ik de rolhekken omhoog laat komen en het alarm uitschakel.

‘Goedemorgen,’ zeg ik met even weinig enthousiasme. Ik ben niet in staat om het weekend door te nemen. Niet mijn weekend. En niet voor mijn derde koffie.

Met grote stappen been ik naar achteren en druk in het voorbijgaan de aanknop van de koffiemachine in. Die start pruttelend op, het slot van de grote kluis gaat met een klik open en mijn lichaam begint automatisch het ochtendritueel uit te voeren. Koffiezetten. Het plateau met diamanten sieraden voor de etalage rechtsvoor uit de kluis halen. Een slok koffie nemen. De kast openklikken, het plateau erin schuiven, het halsje met het duurste collier rechtop zetten en ringen en oorbanglers eromheen. Meer koffie. De vertrouwde bewegingen brengen me tot rust. Dit is mijn basis, mijn veilige haven, de wereld waarin ik thuishoor, waarin ik me op mijn gemak voel.

Naast me ruimt Maud de etalage met horloges in. Het dure Zwitserse merk bovenaan, het goedkopere, mijn nieuwste uitprobeersel, daaronder. Sky Radio op de achtergrond vult de stilte.

‘Goed, we kunnen het maar beter gehad hebben,’ begin ik als de winkel is geopend en we zoals gewoonlijk aan de verkoop-tafel voorin koffie zitten te drinken in afwachting van de eerste klant. ‘Het was natuurlijk niet heel chic van mij om voor het altaar weg te lopen, daar ben ik het met iedereen over eens. Maar ik kan er gewoon niks aan doen dat het pas op dat moment tot me doordrong. Ik had het ook liever anders gewild.’

‘En nu?’

‘En nu is het uiteraard uit, zit ik met een berg onbetaalde rekeningen om u tegen te zeggen en is de halve wereld boos op mij. Dat is het in een notendop.’

‘Maar waarom? Waarom heb je het gedaan? Duke is zo’n knappe man!’

Omdat uiterlijk niet alles is, wil ik zeggen. Net als welstand of zelfs rijkdom geen levensvervulling op zich is. Omdat ik de genegenheid miste, de gevoelens, passie zelfs. Maar ik houd mijn mond. Maud is jong en ambitieus. Een knappe, rijke man staat zo ongeveer boven aan haar verlanglijstje en alles wat ik haar kan uitleggen, zal noch haar hart, noch haar hersenen bereiken. En bovendien, je leert het uit eigen ervaring. Uiteindelijk leer je het vanzelf.

De deurbel verlost me van verdere uitleg. Een jong stel staat voor de winkel deur.

‘Trouwringen.’ Ik hoor zelf ook wel hoe verbitterd dit klinkt.

‘Wil je dat ik ga?’ biedt Maud aan, en ze maakt aanstalten om op te staan.

‘Nee hoor, ik doe het wel. Het is net als na een auto-ongeluk: je kunt beter meteen weer de weg op.’

Mijn intuïtie was juist. Het stel is kortgeleden verloofd en op

zoek naar trouwringen. Zij wil een brede ring met een diamant, hij een smallere zonder stenen, van hetzelfde model. Geroutineerd laat ik stuk voor stuk verschillende plateau'tjes zien.

Trouwringen verkopen is normaal gesproken een van mijn favoriete taken. Meestal neemt het meer tijd in beslag dan het uitzoeken van een hanger of een paar oorbellen, waardoor je mensen aan de verkooptafel een beetje leert kennen. Het verhaal van hun eerste ontmoeting, het huwelijksaanzoek, de jurk en de locatie van de bruiloft; alles komt in zo'n gesprek aan bod. En het gevoel dat ik deel uitmaak van de vervulling van iemands droom, doet me goed. Meestal dan, want met dit stel heb ik geen klik.

'Zijn jullie al lang samen?' probeer ik voorzichtig. Bij sommige mensen is dat een seintje om hun verhaal te beginnen, anderen worden liever niet afgeleid. Deze aanstaande bruid is van het laatste soort.

'Lang genoeg. Werd hoog tijd,' zegt ze bits. 'Zeg, ga jij nou ook nog een ring passen of laat je zelfs dat aan mij over?' Haar aanstaande, die onder de tafel op zijn telefoon scrolt, pakt willekeurig een ring. 'En als ik jou was, zou ik er wel een uitzoeken die lekker zit, want als hij er eenmaal om zit, is dat voor altijd. Dat je het maar vast weet.'

Met een zucht trekt hij een plateau met ringen naar zich toe en schuift ze een voor een om zijn vinger, terwijl zij de bredere modellen van een ander plateau pakt. En ik vraag me af of een nieuwe poging om een gesprek aan te knopen zinvol zal zijn.

'Zo een voor mij?' De vrouw toont een brede, met diamant bezette ring aan haar verloofde.

'Prima,' zegt hij met een blik op zijn telefoon.

'Deze is ook aardig. Alleen te bol. Heb je deze maar dan platter?' richt ze zich uiteindelijk tot mij.

'Nee, maar ik kan eventueel een dummy opvragen bij de fabrikant. Die kan in de loop van volgende week binnen zijn,' zeg

ik, en ik bijt op mijn tong. Het gebeurt me niet vaak, maar voor deze klanten heb ik totaal geen zin om moeite te doen.

‘Nou, regel dat dan. We komen volgende week wel weer kijken.’

‘Wat een trut,’ merkt Maud op als het stel de winkel uit is en ze twee cappuccino’s voor ons op tafel neerzet.

‘Maud...’

‘Ja ja, dat mag ik niet zeggen over klanten, ook niet als ze weg zijn. Maar zeg nou zelf, die vrouw was toch helemaal niet aardig?’

‘Nee, dat was ze inderdaad niet. En die man leek helemaal niet enthousiast. Soms snap je gewoon niet wat sommige mensen bij elkaar brengt en waarom ze in vredesnaam met elkaar willen trouwen.’

Mauds blik spreekt boekdelen. Ze heeft gelijk. Sinds afgelopen zaterdag heb ik totaal geen recht meer om wie dan ook te beoordelen.

Het geluid van de deurbel kondigt het volgende stel aan.

‘Zal ik gaan?’ vraagt Maud.

‘Dat lijkt me een heel goed idee.’ De administratie bijwerken achter in het kantoor lijkt me op dit moment veel aantrekkelijker dan een verkoopgesprek.

4

Met haar fijne gelaatstrekken, olijfkleurige huid en amandelvormige ogen lijkt Olivia op de Egyptische koningin Cleopatra. Sinds mijn opa in onze jeugd voor het eerst deze vergelijking maakte, heeft Olivia een fascinatie ontwikkeld voor het Oude Egypte. Ze heeft zich met overgave in die periode verdiept, deed een master geschiedenis en schreef een net uitgekomen roman die zich in de tijd van de farao's afspeelt. Een roman die door een uitgever uit de *slush pile* is gevist en nu het gesprek van de dag is bij bloggers en recensenten.

'Koffie?' Met haar voet schopt Olivia een paar sneakers opzij zodat ik er niet over struikel en gaat me voor naar de keuken.

'Graag.' Ik haal een pak Oreo's uit mijn tas en leg het op de eettafel, naast stapels uitgeprinte A4'tjes, lege koffiekopjes, een tablet, een telefoon, een rode pen, een ongeslepen potlood, volgeschreven Post-its en een paar notitieboekjes.

Alles wat Olivia doet, doet ze met passie en toewijding. Tijdens haar huwelijk met Daniël was ze een perfecte huisvrouw en was er geen stofje in hun huis te vinden – zelfs niet met een tienmaal vergrotende loep. Sinds ze zich volledig aan het schrijven heeft gewijd, zijn de huishoudelijke taken helemaal onder aan haar prioriteitenlijstje beland.

'Ben je nog steeds niet aan het uitpakken toegekomen?'

vraag ik, wijzend op de stapel verhuisdozen in de hoek van de woonkamer.

‘Nee joh, daar heb ik geen tijd voor. Je hebt geen idee wat er allemaal komt kijken bij het uitgeven van een boek. Je zou denken: je schrijft een boek, je redigeert het een en ander, er wordt een mooie cover gemaakt en een paar maanden later ligt het in de winkel. Nou, daar heb ik me grondig in vergist. Ik moet columns schrijven, interviews geven, social media bijhouden. Die dozen kunnen wel even wachten.’

Ik knik. Na drie jaar in deze kamer te hebben gestaan, maakt een jaartje meer of minder niet zo veel uit.

‘Hoi.’ Isa, Olivia’s twaalfjarige dochter, schuift voorbij op haar grote berensloffen en ploft neer op de zitzak in de hoek.

‘Hoi, Isa. Hoe is het? Gaat het goed op school?’

‘Ja hoor,’ zegt Isa, en ze doet haar oortjes in.

‘Dus.’ Olivia schuift de papieren opzij om plaats te maken voor twee mokken koffie. ‘Ik dacht dat ik je beste vriendin was. En zelfs ik wist niet dat je niet gelukkig was met Duke.’

‘Nee, dat wist ik zelf ook niet, dat is het probleem.’

‘Meestal ben je er zelf ook bij in dat soort dingen. Een relatie bijvoorbeeld. Of een huwelijksaanzoek. Of de voorbereiding van een bruiloft voor driehonderd gasten. Het kan toch niet zo zijn dat je in dat gangpad staat in je oogverblindende witte jurk en ineens denkt: nee, dit wil ik niet. Als ik dit doe, ben ik de rest van mijn leven doodongelukkig.’

‘Toch is dat precies wat er is gebeurd. En ik zou er heel wat voor overhebben om de tijd terug te kunnen draaien en dat moment te vermijden. Ik ben gewoon dom bezig geweest, dat geef ik direct toe. Ik heb iets voor liefde aangezien wat geen liefde was. Ik weet niet eens wat het was. Gewoonte? Comfort? Onbewust het verlangen om aan de wensen van anderen te voldoen? Ik heb echt geen idee. Soms heb ik het gevoel dat mijn hoofd uit elkaar barst, zo graag wil ik het snappen. Ik be-

grijp mezelf niet, hoe belachelijk is dat?’

‘Ontzettend belachelijk. En zeker heel bijzonder. Hoe is het mogelijk dat je het al die tijd niet hebt beseft?’

‘Het ging gewoon vanzelf. Ik was helemaal niet van plan om een relatie met Duke te beginnen. Ik ontmoette hem op dat feestje bij Cecile en was wel van hem gecharmeerd. Maar meer ook niet. Hij stelde een afspraakje voor en ik ging erop in. Waarom ook niet, dacht ik toen. Een hartstikke knappe man, een leuke gesprekspartner. Een afspraakje hoeft niets te betekenen. Toen volgde nog een afspraakje en nog een afspraakje, en zijn we met elkaar naar bed geweest, en ineens slingerden er een hoop spullen van Duke in mijn flat. Totdat hij zelf op een dag niet meer wegging.’ Ik vouw mijn vingers om de koffiemok en hang mijn neus erboven. De bekende geur heeft een kalmerend effect op me: deze koffiebonen zijn dezelfde als in mijn winkel, Olivia is daar ook dol op. ‘Ik denk dat ik naar de aandacht verlangde,’ geef ik schoorvoetend toe. ‘Volgens vrienden en familie waren we voor elkaar bestemd. Allebei redelijk succesvol, allebei zelfstandig, allebei met grootse plannen. Ik denk dat ik daar langzamerhand zelf in ben gaan geloven.’

‘En nu?’ vraagt Olivia. Dezelfde vraag die Maud vanochtend in de winkel stelde. Wat iedereen zich afvraagt.

‘Een afgeblazen bruiloft, een gekwelde Duke, een woedende ex-schoonmoeder die mij levend kan villen, duizenden euro’s schuld en een hoop mensen die denken dat ik gek ben,’ zeg ik met een zucht.

‘Wat een toestand. Ik zou er een boek over kunnen schrijven.’

‘Jij zou over alles een boek kunnen schrijven.’

‘Zeg dat wel. En over boeken gesproken. Heb je die recensie in de *Flair* nog gezien? Nee? Nou, ik vond het best een aparte recensie. Aan de ene kant is ze enthousiast, lovend bijna, aan de andere kant geeft ze maar drie sterren...’

Olivia ratelt door over de nieuwste recensie, maar mijn gedachten dwalen af. Sinds dat ene telefoontje van de uitgever een jaar geleden kan ze nergens anders over praten behalve over haar boek. Ik dacht dat het wel over zou gaan, of tenminste minder zou worden als de nieuwigheid ervanaf zou zijn en ze eenmaal gewend was aan haar nieuwe schrijversbestaan. Niets is minder waar. Zoals alles in haar leven beleeft Olivia het uitgeven van een boek voor de volle honderd procent. Of beter: elke stap in dat proces beleeft ze alsof het de laatste stap ooit is, erop of eronder. Elke recensie, elk interview, elke rating op Hebban of Goodreads: ze raakt er niet over uitgepraat. Wat af en toe best vermoeiend is voor haar omgeving.

‘Ik bedoel, je hoeft me geen vijf sterren te geven, dat snap ik zelf ook wel,’ beredeneert Olivia. ‘Vijf sterren is perfect. Vijf sterren is een heerlijke schrijfstijl, uitgediepte personages, een spannend plot, een verrassend einde. En vooral, vijf sterren is helemaal je smaak. Het is maar zelden dat dat allemaal klopt. Maar “een heerlijk boek, een paar ontspannen uurtjes leesplezier gegarandeerd” en dan een drie? Snap jij dat?’ Verbouweerd kijkt Olivia op van een uitgeprint blaadje.

‘Nee. Ik snap het ook niet.’

In haar oranje zitzak rolt Isa met haar ogen en zet het geluid van haar iPod harder. Een fluwelen mannenstem klinkt gedempt uit die hoek en ik bedenk hoe heerlijk het is om kind te zijn. Geen recensies, geen afgeblazen bruiloften, geen schulden. Een oranje zitzak onder je kont, een fluwelen mannenstem in je oren – is dat niet het summum van geluk?

‘Sorry, Mel.’ Met een klap zet Olivia haar koffiemok op tafel. ‘Je hebt het net voor de ogen van honderden mensen met je verloofde uitgemaakt en ik zit hier te ratelen over mijn boek. Een waardeloze vriendin ben ik.’

‘Het is je vergeven. Na bijna dertig jaar vriendschap kan ik het van je hebben. Meestal dan.’

‘Nee echt, soms word ik gewoon moe van mezelf. Alsof de hele wereld vergaat als ik een driesterrenrecensie van de *Flair* krijg. Maar het is nu eenmaal zo belangrijk voor me.’ Abrupt slaat Olivia haar hand voor haar mond en staart me verschrikt aan. En dan, met een seconde vertraging, schieten we allebei in de lach. Een onbedaarlijke, minutenlang durende lachstuip tot ik kramp in mijn buik krijg en de tranen over mijn gezicht lopen: van het lachen en van verdriet.